

Enok Hovland, Stoughton.

Målet til Enok Hovland er ikkje Bjerkreimsmål, endå Enok er fødd og oppvaksen i Bjerkreim. Det er reint jærsk både i tonefall, morfologi og i minsto for ein stor del i det fonematiske systemet. Det må vel ~~kæma~~ skuldast påverknad frå kona, som var frå Høle. Bjerkreimsmålet har: mykje i tonefallet som verkar litt framandsleg på jærbuen; eit konsonantsystem serleg karakterisert ved sterkt postaspirerte fortes i inn- og utljod; skilnad på lint og sterkt fem. def. i substantiv (endingar -o og -æ); -æ i def. n. pl. Alt dette vantar hjå Hovland.

Siste delen av denne teksten (frå s. 2, midten) er avskriven mykje seinare enn fyrste delen, og dette har ført til fleire inkonsekvensar i stavemåten, som berre er tilnærma fonematisk og såleis berre må ~~skjæ~~ takast som ei hjelperåd til å skjønna innhaldet av opptaket.

kkj = ttj = tç

ei = ei = ei

ddj = ggj = dj

(men e ~ e)

ng = ŋ eller ŋŋ

~~ny~~ öy er mest skrive øy

nk = ŋk

(men ö ~ ø)

o i endingar = o^v

a er skrive e

Apostrof er i forteljinga om Mjødne-Per ~~skriv~~ brukt "etymologisk"; seinare er det brukt for å merkja stavingberande konsonant der dette er naudsynt (i Hovland sitt mål kan det ikkje, som ofte i Bjerkreimsmålet, vera tvil om at eit ord som bjöddn er to stavingar.

Tonelag og vokallengd er berre merkt i nokre få høve.

Enök Hovland, Stoughton.

- men han mjödneper va 'kje en - de va en mann så jekk vilt åppå
1. fjedle åm vinteren - i snøen. (Heime i Norge altså?) ja. å så kamm an 'kje heim men så visst'an 'kje or av förell'an kamm udn-före hie te en bjöddn. å der stakk an såskrekkele atte han tēngte nå va de gåen, tēngte bjöddn ville drēban. å så sto an å sjangde på an, å så moſte bjöddn seſ - litt ser - på - i leſo si. jaja då såg an de atte sko an gå der ifrå, så ser du de atte han va gåen ligaveſll, ~~xxxxx~~ för han - visste ikkje greie på någon ting då, får då kamm snøstårm å snøtjokna. å då bjöddn jore de då tēngt'an mon eſg sko tåra gå te an. å så jekk an inni hie å lagde seſ atteme
 2. an. å då an hadde lakt seſ så kjem'an me labben åsså ville je an, me labben sin. nei han konn'ikkje (konne'kje) de. jaja så låg an rolige. å han låg me bjöddn heila nåtto, te dajen kamm. å då va de gått ver, å då han kamm då - reiste ifrå bjöddn, akkoratt så an sko lift frå et aent hus, jor'an inkje någe vont, å då an sko sjå då va an 'kje såsvært langt ifrå fålk. åsså fårtalde dei kor bjöddn låg åsså va an me åsså sko drēba bjöddn. de va en heile del i flåkken. å snart så bjöddn såg at flåkken kamm, så va an så kvikke te springa rett i flåkken å triva denn ma'n, å så bara helt an före seſ, å dei jekk ront å ville sjoda. å an ~~mjödneper~~ mjödneper va stærke så atte når bjöddn bagfødnne,
 3. så kvēlvd'an an på ryddjen, mange gånje. men på reſtn klēnde bjöddn an så hart atte - nå må de sjoda får nå drēb'an meſg ligaveſl sa'an. å så skaut di, å s- treſte bjöddn men inkje dreb an. så tog bjöddn hann ~~me~~ me seſ åsså rolde seſ udføre et fjēddl. men så va der så ^emje ser du - ongtre, sånn - rønninga, så han blei hangane me sama bjöddn rolde, så slept'an taje i an, å hann rolde

udøve å slo seg ihel, men han blei hangane der netttåp åppi tåppen. å han far haure på ~~hann~~ han fårtalde de sjøl, får han va ifrå sirdal, å så sko di te stavanger, så måtte di fara så langt, ifrå sirdalen øve dei lange heiane, atte de va vøl ei daksreisa

4. på sji. då hadd'an ittesian knu - knu - bjöddn knust'an så atte han blei aldre helsige meir. men far haure på han fårtalde de. å eg tikkje eg ~~hann~~ - aldri får eg fre i samvittédn sian, at eg va så - han sko bjerga live mitt, åsså sko eg vera me åsså vilja drøban, netttåp dajen ittepå. så de va inkje færmøje åm an hadde reve meg i fille, sei'an. å han blei aldre helsige meir, han - an va så passa i fleirne år, ~~men~~ me de atte han va åppe å jekk å konne jera litt, men han fækk alre hølso meir, får han blei så knuste.

(Kor gamal var du den fyrste gongen du reiste til Amerika?)

eg va ront - eg trur de va attn år (Reiste du

5. åleine då?) nei, då reiste me fira. å han peder bror min han va haima, këm an heim åm haustn åsså - åsså liktan seg' inkje, an totte de va tje någe te leva på dn mådn, så reiste me øve her då, å han - ei syster mi så va 'jifte, å han va i sjikago hann åg, så me føldest fira derte, te ei datter nas. (Kor lenge var det du var der den fyrste gongen då?) eg va der femm år. de va far å mor så låkte meg heim ijen. får de atte di - de va så store gar, å når de: ~~hann~~ di reiste - så reiste , di va to itte når me: va reiste. dei va nåkså smæe, dn eine hadde - vattje - di vattje komfermerte någen av di.

6. de va di to minste så va itte då. åsså skreiv an heim atte, atte ein måtte kâma heim elle måtte han seija, får di konne tje s- følja me: veit du, å mor blei sjuglege au bau hann hondre dala ~~100000~~ vist an ville reisa i minn plass. nei seian, du har inkje meir elle ei sjel å ei sjurta te syda får, seian. men de e endå verre får ~~me~~ me:g, får nå har eg fått tjering

å ein onje, seian, åg. de e minst føre får de:g, men når du: intje
liga deg kan du kama 'atte, seięg (for seian?), jo - ja så 'joreg
de:, men - eg tvilte på åm me - ~~XXXXX~~ tengte me selde, å atte me -

atte me sko ta far å mor me: åsse, sko me tjø-
ba ~~XXXX~~ en farm så di konne få leva på, men mor va umulege. å eg
7. leve alre øve sjøen, seiu, får hu blei sjøsjuge bara ifrå 'dirdal te
stavanger. jau de: jere du ~~XXXXXXXX~~ rektikt seie eg, men nei, de:
villu alre jera. så va der ein så ville tjøba håvlann, hadde vore
heiajeddar i 'adle si 'ti 'hjelste, för an blei bonne. men - så ville
tje hu, så seięg de: 'me:an, konne du tje et år te, så eg
konne få øvetelja mor. ja så 'joran de:, han tog 'atte sama heio,
å då åm haustn åre ittepå,an va ferige ~~XXXX~~ me de:, då kamm an.
akkorat då helt me te å plöydde, haustplöydde, to høsta,

å seian - seięg de når me 'jekk-nå heim, så -
för hann spure, åm de: atte - så seięg nå:, hittje (= he ittje) vorte
någe enná, seie eg. å me kamm - når me jekk heim, så seie eg

8. me far nå ska me prøva mor åm dæ atte hu e ganske umulege, seia de
me selde . ja så jore me de, me laug for na. å best de va
visteg tje ore av förel eg såg de ~~å~~ rann store tåre ne-itte tjegane
nas. så får eg 'helle ver(a) itte aleina då s(a u), me grådn i
halsn. akkorat så di sette en sting i 'jono bryste på meg. då svarteg
nei mor du skattje torva ver(a) itte aleina seięg, me skattje selja

å då klarna u åpp slynt snart. men - på restn, så - ein
vinter, då ~~XXXX~~ 'dø-u, så - ja hu låg ei stonn, mn - men me hadde
men så va de en kvell me hadde
lakt åsse å såbna, ,så ropte far, å då villu plent framn

9. or senjo å steig or senjo, åsså - vattje et steg ell to så - sett.
u på en benk der atte'me å så dø-u me en gång. då va de lenje då

- konne me ~~ikk~~ ittje få selja. m' tēngte me 'sko sēlja. då hadde hann reist på austlanne å tjøpt seg en farm atteme trānnj- nei - ja nå gløy- he eg gløynt plassn, før der va 'mangen så reiste ifrå bjerkei å bårt der - på austlanne. så
- brokte (prøfte?) me te hyra hyrejente te stēdla huse mēn de såg eg ville intje gå på någe vis. mēn - så fēkk me sēlja hāvlan på rēstn, en så kām heim. å så va der en gar der, heit(te) tjyllevig
10. atteme sannēs, så va på - kon'ku:rs, de va då me leidde der på x austrått, den farmen der. åsså jēkk eg der te måssidjen (Mossige propr.), de va så'n te gruda, 'linsmann gruda. å hann va innvikla, k(au)sjo'nert så mōdje. å så va der enn så arbe(i)dde på tēglevørtje, enn tor austrått. så va me: enige åm prīs på hāvlann å alt, før dāk- teren sae du tåre tje denne leire - loftēn. så seian tje me 'ann på åm du liga de, si di kadla de en 'bygde gar. såseie eg me vil liga bēst, leve på en gar så e mange mann i. så ryg du uklart åm - åm - åm egg å - hōnso tje me te ena'n å lēgge egg på
11. ena'n. mēn eg sko liga de. ja så hōvde de ittje eg tjypte de:, før de va sikkert at hann sko fyljāsse heim å me sko skriva. å då e:g kām åm mārān'n ijēnn, då hadde - va an så dårlege dākteren sae an måtte tje ta ud. då: va de at , å eg kām heim å intje hadde finje sēlt ell någe sko di de: dei
- nåkfå veda ~~mārān'n~~ så tēngte på å tjōban, før me hadde je-e 'samen på skuln, mēn me hadde vore vēt du, te:nte (tje:nte?) sjå linsma'n i bjerkrei. ja så jēkk eg ne en gāng, me sko - måtte gå alt te bjerkrei (her gardsnamn; kyrkjestaden) itte'me:ln, påstn. å då trēftēg an på 'rå:dn. å me hadde age'dert åm prisn, men - å så stāpte me ei lido stonn, an sko tjōra heim et lass. å linsma'n hann
12. hadde vore mitt i so:kno på en kom'sjon di kalte. an laud alti jēra de:. mēn så seian de: atte - eg må te bjerkrei itte påstn, før eg

heila øvra bygdo, både'veen å øspedal, å konne tje stort
bera så mødje åm ~~gånge~~ gånjen. men då tjørte ø:g. ja då kann ø:(g
ta lasse, de ø så 'nærre atte - ø:g tjeme heim atte för'l du tjeme
men på restn seiøg de: - ja øg trur du får ~~høst~~ høst
få de seiøg

der øg he líft - groddåpp. ja så - an me meg, å då me
kåmm te^Lvidjeså så te de atte linsma'n sko skriva i tjøbe-
kontrakto (-n?). mn^L kasslæg^L seie du ~~seie~~ seie hann,

(Resten av denne plata er sers vand å skjøna, og det er berre stykke-
vis det let seg gjera å få samanhag i forteljingar.)